

обезцениха, Дертилията плати мелницата и сега си гледа животеца...

— Петъ хиляди... много е, — рече като на себе си Илия и смуши безпричинно воловетъ.

— Ще се пазаримъ, — отвърна безучастно Наню. — Ако е много, ще отстѣпя, ако е малко, ще наддадешъ. Всичко е човѣшка направия.

— Кой знай, — смутолеви Илия и се обърна неволно. Ей ги двата олющени джба, разлистенитъ круши, широкия синуръ съ гжстата кетра. Нивата още не бѣше изорана, тукъ-тамъ се мерджелѣхъ зеленитъ петна на упорития троскотъ. Ехъ, да му падне на него, да я пипне той, — троскотъ ли? Дяволъ нѣма да се свърти вжтре!

Наню го изгледа, схвана мислитъ му и замахна косо съ дланъ:

— Та то не е нива, ки: градина! — И като помълча минутка, попита: — Е, ти какво давашъ?

— Ами че... до четири хиляди.

— Не, ти искашъ да ти я дамъ безъ пари.

— Приказки. Четири хиляди сж това! Ти ба-ремъ знаешъ какъ се печелятъ.

— Слушай! — обърна се повѣрително Наню. — Дето ще се караме, вземи че си направи една проста смѣтка. Нивата е близо двайсетъ декари. Орало да не забодешъ въ нея, пакъ ще ти даде петнайсетина крина на декаръ. Най малко! — натърти той. — Какво прави то? Двайсетъ хиляди въ кърпа вързани. А като си плюешъ на ржцетъ, за две-три години ще ѝ видишъ края.

— Смѣткитъ лесно се правятъ.

— Та не излиза ли по толкова?

— Случва се.

— Слушай! Ако моята Козебаирка не даде двайсе крини, ще ти я дамъ безъ пари!

Илия се усмихна.